

nu havde vakt hos dem. Han stod der med en pragtfuld Solnedgang som Baggrund, rund og smilende, idet han med et Træk, han havde afluret Enslev, takkede for Modtagelsen med fremstrakte Arme, som om han ønskede at kunne trykke hver enkelt af de mange Hundrede i Haanden.

Bagefter førtes han i Triumf til Gæstgivergaarden, hvor et Fællesmaaltid skulde afholdes. Med fire Musikanter i Spidsen drog Toget gennem Byen, og Jægermesteren, der gik forrest med sin Kone under Armen, hilste i sin Lykkerus ud til Tilskuerne paa begge Sider uden at mærke, at de fleste smilte af ham.

Da Toget passerede Distriktslægeboligen, stod Doktor Gaardbo ved det aabne Vindu og demonstrerede med en mægtig Haanlatter. Naar det ikke kom til Spektakler, var det kun, fordi Størsteparten af Egnens Beboere i Forvejen kendte Doktorens drastiske Mening om Folkestyrets Velsignelser og desuden ikke tog ham alvorlig. Man vidste, at han var et Menneske, der overhovedet ikke troede paa noget, — »Haltefanden«, som man kaldte ham paa Grund af hans Klumpfod. Mange ansaae ham for lidt forrykt, og baade Apotekeren og hans Nabolæger gjorde, hvad de kunde, for at understøtte denne Antagelse.

Doktoren havde hele Eftermiddagen ventet paa sin Broder. Pastor Gaardbo havde efter Valghandlingens Slutning kigget indenfor i Lægeboligen, men kun